

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

veebuar 2024 nr 100

SÕNA

Hoia, Jumal, Eestit!

MÕTE

Veebruaris peame Eesti vabariigi sünnipäeva. Sel puhul peetakse palju kõnesid, kuid me võiks korra aja maha võtta ja endalt küsida, mida Eesti just meile tähendab. Ja sellega seoses leida endas üles tänulikkust.

Tänulikkust, et meil on selline asi nagu Eesti vabariik, kus me võime vabalt sellest kasvõi halvasti mõelda... Kuid peamine on siiski see - meil on rahu ja meil on vabadus! Probleeme on oi kui palju - nagu ikka ja alati - kuid meil on rahu ja vabadus. See on, mille pärast tasub Jumalale vägagi tänulik olla. Mõned asjad peavad olema aastast aastasse ikka samad. Nende hulgas vabariigi aastapäev ja tänu.

PALVE

Jumal, täname Sind rahu ja vabaduse eest ja aita meil neid hoida!

Hoia, Jumal, Eestit!

Aamen

100

TÄNAME, ET OLED OLNUD MEIEGA, HEA LUGEJA!

Oleme Jumala abiga jõudnud kirikulehe sajanda numbrini. Loodame, et see ettevõtmine on ennast õigustanud ja Sina, hea lugeja, oled siit alati midagi lugemisväärsset leidnud.

Kiriku infovärava e-kirik andmetel on meie kirikus kogudustel oma perioodika neljateistkümmel kogudusel. Eluläte nende hulgas. Meie koguduse lehes ilmuvad rubriigid on kuu juhtsõna, mõtisklus ja palve, pealugu, Piiblivõti, Pilk ajalukku, Meie inimesed ja Karin-Kristel Hanssoni omaloominguline järjejutt. Uuel kujundusel on noolekesega märgitud parajasti päevakorral olev teade ning tagaküljel valitud aforism. Elulättes on ilmunud laiemat kultuurilist ülevaadet seoses mõne tähtpäevaga ja muidugi ka koguduse uudiseid. Viimaseid siiski harvem, kuna tänapäeval pole ükski ajaleht ju enam infoallikaks. Jätkame Jumala abiga ja loodame, et Sa, hea lugeja, kõnnid meiega kaasas! Õnnistussooviga

Toimetus

Uus ja lihtne kogudusele annetamise moodus!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

Kolmeteistkümmnes osa

Mägimänni talus oli aeg õpetanud kogu aeg toimetama. Ikka oli maja juures midagi teha või kõpitseda. Suurem jagu Vilma Holmi asjadest sai oktoobri esimeseseks päevaks korraldatatud, aga kirjadega seotud saladus jäi. Oli täpselt selline tunne, et tüdrukud ei mõistnud ning ema Aune käis toast tuppa niisuguse ära parem küsi silmavaatega. Tüdrukud läksid kooli ja hakkasid suhtlema Toivo ja Diina Ummelasega. See oli siis ühel pühapäeva pärastlõunasel ajal, kui Toivo Ummelas ehk Toits nagu teda Nögesnõmmel tunti, rolleriga Mägimänni õuele sõitis ja Jane Holmi endaga sõitma kutsus. Nad läksidki ja Liisa jäi emaga koju:

"Emps, ma ei saa aru! Mu õde ei tunnegi teda ja juba nad lähevad kuhugi!"

"Liisa, sa ei pea solvunud olema. Tead, ma siin alles hiljuti rääkisin kirikuõpetaja Ploompuuga ja ta ütles, et elu on müsteerium ja me peame elama üks päev korraga ning tegema, mis tarvis."

"Sa rääkisid kirikuõpetajaga? No, see on vast uudis."

Ema ja tütar istusid Jane toas voodil ja kerisid vanaemalt alles jäänud lõngavihte keraks. See töö tundus ühte aegu nii rahustav ning samas oli selles ka midagi sellist, mis ema ja Liisat lähendas.

Aune ei teadnud ikka, kuidas pidi ta oma vanemasse tütresse suhtuma. Keegi oleks talle nagu vasakul õlal sosistanud, et ükskõik, mida ta Janele ei ütleks, ikka lukustab see tüdruku. Eelmisel päeval oli Toomas Seeder käinud Mägimänni talu õuel rääskamas ja õpetaja Ploompuu järele küsimas. Aune oli käskinud tütardel oma tubades püsida. Miski oleks nagu naisele öelnud, et ta peab oma tüdrukuid kaitsma nagu oleneks sellest tema enese elu.

"Ma oleksin pidanud Janega tähelepanulikum olema. Liisa, kas mõistad, me tulime Mägimännile teadmisega, et memme maja saaks meie koduks, nüüd ning tulevikus. Nüüd aga, kus need kirjad ilmsiks on tulnud, ma enam ei tea. Kas olid vanaema Vilma päevad täis saladusi, mida vaid tema teadis või jättis ta meile väga palju rääkimata."

Aune vaatas Liisast mööda, aknast välja. Tammede võrad olid muutumas pruuniks, kuid männid olid jätkuvalt igihaljad ja sirutasid oma oksad pea pilvitu taeva poole. Oli vananaiste suvi.

"Emps, ma ei saa sellest aru. Sa räägid, et Jane ei taha sinuga rääkida! Nagu ta minuga rohkem räägiks! Istub, loeb või teeb koduseid ülesandeid ja sellest Toivo Ummelasest ei mõtle ma midagi head. Oleks siis veel, et pime Holger, kellega ma kord jalutuskäigul tuttavaks sain."

Ema Aune käed seisatusid korra:

"Muide, oled sa Holgerit vahepealsel ajal näinud?"

"Ei."

"Mhmm. Ja mina veel mõtlesin, et te hakkate temaga toredasti läbi saama. Lähme kõõki! Seal peaks mul veel mõned Dallase saiakesed leivakastis järele olema."

Lõngavihid pandi suurde punutud korvi. Siis läksid ema ja tütar kööki. Aune oli kindel, et suudab tüdrukut Dallase saiakestega rõõmustada ja see tal õnnestuski:

"Kas tead, Liisa, sa ei peaks seda kõike nii väga südamesse võtma. Memm elas ju üksi ja üks tal oli ka raske siin. Kui palju ta siis ikka kellegiga suhtles või läbi käis? Kas minagi teadsin, kellega ta suhtles? Suurem jagu temaalisi olid küll tegusad, aga, et ta kellegiga kirjavahetust ning pealegi

nii intiimset pidas, seda ma ei teadnud. Liisa, need roosidega kirjad on päris kindlasti armastuskirjad ja nende taga olev isik on meie memme väga armastanud."

Liisa nosis saiakest ja kuulas ema väga tähelepanelikult. Miski ütles neiu kule kuklas, justkui oleks selle saladuse ja nende kirjade taga veel midagi. Misagi, mida nad kolmekesi veel mõista.

Tüdruk oli vanade majade ja hoonete vastu alati huvi tundnud, aga seda, et üks saladus võib peituda tema oma memme majas, seda ei osanud see nääpsuke plikatirts isegi aimata.

Suurem jagu elu saladusi olid ju ikka seotud mõne kopitanud päeviku, Jumala või kadunud kaasavaralaekaga, kuhu hoolsalt käsitööd tehtud ja kogutud. Aga see siin oli sootuks midagi muud. Kui neiu oma tuppa suundus, istus ta vanaisa vanasse kiiktooli. Tüdruk avastas, et seegi iidvana mööbliese lõhnas kadunud aegade ja mineviku järele. Hõlbus oleks olnud arvata, et vanaisa kiiktoolil on koiauk koiaugus kinni, aga see ei olnud nii.

Neiu teadis sisemas, et see jutustas lugusid nagu vanad majadki. Oli vaid vaja pisut tähelepanelikum olla.

Järgneb...

PILK AJALUKKU

Meie kirikulehe tähtpäev sobib juba ajalukku vaatamiseks. Saja ilmunud numbri jooksul on leht teinud läbi ka pisukese arengu. Esimene Eluläte ilmus veebruaris 2017 kahepoolse A3 formaadis, et oleks võimalik ka paberil väljatrükk. Täname siinkohal toonast valla juhtkonda, kes lubas selleks otstarbeks tarvitada vallamaja suurt printerit! Tavaliselt lasti masinast välja 10-15 eksemplari. Eluläte oli saadaval kirikus, leerimajas, vallamajas, raamatukogus. Pandeemia ajal kujunes lehest vaat et ainuke koguduse elu teabeallikas.

Veebruaris 2023 loobuti paberikandjast ja leht muutus loetavaks ainult vallaveebis. Kuid kirikuleht sai samal ajal ka uue kujunduse, mis püsib tänaseni.

Elulätte eelkäijaks tuleb lugeda EELK Kadrina koguduse teabelehte (fotol), mida ilmus neli numbrit. Järgnes pikk paus, kuni tubli lehekirjutaja Karin-Kristel Hansson koguduse oma perioodika väljaandmise mõtte taas üles soojendas. Peamised lehenumbri täitjad ongi tema ja koguduse õpetaja Meelis-Lauri Erikson. Viimane on ühtlasi ka toimetaja ning lehe küljendaja.

Kõik on inimese kätes. Seepärast peab
neid võimalikult sageli pesema.

Stanislaw Jerzy Lec
